Witsa wõtmed warna atjest,
Otjigem jüs Mardi'l oja,
Jägaige jüs Mardi'l jägu.
Mardi'l pole mäesta wõetud,
Mardi on ja taewast ta tuud,
Mõõla kulela põrendi'da,
Mõõda kõbe hõrendi'da,
Labi waskjeid wäneseida.

Kui Mardi'd oga üns ma jäu pere rahwa käest ärwad kätte jeanud, jüs laulsiwad jä nuiit laul

Ole tenne pere eite,
Ole tenne pere tuusti,
Meitel oja koidemasta,
Meitel jägu jägamasta.
Seile tõuswu tõmmud lehmad,
Tõmmud lehmad, tõmli'd jarwed,
Halli'd häjud, hangusjarwed.
Siad jüseru kjigu,
Põlsed põhja jugegu,
Lambad latsad ladugu.

(Püsti rahwalaulus. Harju maal on jel laul pere-nüks; üns oja on jün kõigest ülle kirjutud, juures ojam rahwast ärä unustatud)

---

4. Koera-koonlasjest (Koera konnasid).

Koera koonlased olla õige ilje wärwi, hirmsad

inimesed olnud. Lõug olnud neil koera lõua moodi, mildest nad ka tähendud nime saanud. Otsa ees olnud üks ainus jumal silm, mis hirmsasti keerlenud (Rahwas wõrdleb seda silma wõi karbi rattaga). Kaela taga olla paks lõng olnud, mis jüs, kui inimene wihane olnud, kõrgele püsti tõusnud. Sahem käsi ja sahem jalg olnud koera käpa ja jala moodu, millelgi ka kõwasad koera küüned ei olla puudunud, kuna parem käsi ja jalg õiged inimese oma olnud. Nad elanud Kaprakasi (Kaukaasia) mägede taga ja sõitnud hirmsasti üle mägede siia poole jüngete inimeste sallale. Wene soldatid olla neil wahiks ees olnud, kes neid üle mägede ei olla tulla lasknud. Oleks nad mägede tagant wälja tulnud, jüs oleksiwad nad jünpool mägede Stetinlesed rahwad juhas ära murdnud ja nahka panud. Nad armastanud kangesti inimlihe liha süia ja selle pärast sõitnudgi nad üle mägede. Wahede peale waatamata, on siiski mõned neist wahel üle mägede tungi'nud ja palju rahwast ära murdnud, enne kui nad ühel ebu tõsel wõi õtsa saiwad, nuiidugi tarka de ja nõidade õpetuste läbi.

(Koera koonlasjest, ehk koera koonlaskest, nagu Pärnu maal mõnes kohas räägitakse on laial hästi ja lühimeal rahwa jaos jutlus lühemas ja rahwas uskus endid aja kindlast ei ümbruse eltunud üle ei ole olemas.)